

AUSTRALSKÝ OVČÁK JEDE NA PRÁZDNINY

Leona Tomšů

C PRESS

Australský ovčák jede na prázdniny

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Leona Tomšů

Australský ovčák jede na prázdniny – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

AUSTRALSKÝ OVČÁK JEDE NA PRÁZDNINY

Leona Tomšů

 P R E S S

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Leona Tomšů, 2024

Illustrations © Aneta Knoppová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-264-5262-1

ISBN e-knihy 978-80-264-5267-6 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5268-3 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-5263-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno všem, kteří se se svými
čtyřnohými kamarády neradi loučí*

Jak jsme nejeli k babičce

Zbožňuju ranní vstávání. No vážně, nikdy jsem nepochopil, proč ho vy lidé nemáte rádi. *Crrr* je jeden z mých oblíbených zvuků. Vydává ho taková malá věčička, kterou mají všichni lidé u pelechu. Ten zvuk znamená, že můžu vyskočit k Amálce do postele a olíznout jí obličej. Je to začátek dalšího společného dne. Jenže ona místo skákání nebo radostného vítání jen něco zabručí a ještě víc se zachumlá. Musím několikrát štěknout a zatahat za roh peřiny, než zpod ní vykoukne Amálčina rozčepýřená hlava.

Amálka je moje panička a taky můj úplně nejvíc neoblíbenější člověk na světě. A já jsem pro ni prý zase úplně nejvíc nejlepší pes. Trávíme spolu každý den už skoro celé dva roky od chvíle, co jsme se našli, když jsem ještě nebyl pes, ale spíš jenom taková malá chlupatá neohrabaná kulička. Štvalo mě, že jsem měl krátké

nožičky, které mě vůbec neposlouchaly. Pokaždé, když jsem se snažil Amálku dohonit, se mi zamotaly do sebe a já udělal několik kotrmelců. Amálka se mi za to vždycky smála, ale pak mě vzala do náruče a objala mě tak jako nikdo předtím ani potom. Dělá to dodnes a já jí za to vždycky odpustím úplně všechno. Dokonce i to, že mě nechává doma samotného, když musí do školy. Nechápu, proč bych nemohl jít s ní. Jsem přece hodný pes. Pokaždé mě ale utěšuje vědomí, že se brzy vrátí a zase mě obejmě.

Ale teda to, že ji musím každé ráno tahat z pelechu, to jsem jí odpouštěl hodně dlouho. Přitom neznám nic lepšího než vyskočit z pelechu a vyběhnout ven před dům na čerstvý vzduch. A taky se vyčůrat samozřejmě. Ale to Amálka pořád nechápe a stejně jako máma s tátou chodí čůrat do modré místnosti, které říkají koupelna, a tak je to v pořádku.

Jenže když jsem to jednou zkusil já, abych jim dokázal, že to taky zvládnou, i když na čerstvém vzduchu je to samo sebou lepší, rozhodně to v pořádku nebylo. „Psi čůrají venku a tečka,“ řekli. Ptáte se proč? To už mi nikdo nevysvětlil, ale dělám to, protože pak namísto vysvětlování přijde chválení. A chválení mám fakt rád, protože občas k němu dostanu i něco dobrého!

Tohle ráno ale bylo všechno jinak. Dneska jsem ji z pe-
lechu tahat nemusel. Dneska totiž tahala ona mě! To se
snad ještě nikdy nestalo! „Flíčku, no tak pejsku, probud'
se, to je v pořádku, byl to jen sen, jsem tady,“ konejšila
mě a já se marně snažil vzpomenout si, jak jsem se dostal
z pelíšku na její klín. To jediné, co jsem si pamatoval,
bylo velké auto, které odváželo mou Amálku pryč. Chtěl
jsem se za ní rozběhnout, ale ať jsem se snažil jakkoli,
bylo to jako by mě držely nějaké neviditelné silné ruce
a já se nemohl ani hnout.

„To nic, chlupáčku můj, jen se ti něco zdálo,“ šeptala
mi Amálka do ucha. Její konejšivý hlas mě spolu s tím,
jak mě hladila po zádech a hlavu tiskla k mojí, uklidňo-
val. Můj těžký dech se postupně zpomaloval, srdce mi
už neběželo jako o závod. Byl jsem zase veselý pes. Tr-
valo to naštěstí jen chvílku, než jsem si uvědomil, že se
vůbec nic nestalo, Amálka je tady se mnou a nikdo mi
ji neukradl! Rychle jsem vyskočil a olízl jí tvář tak jako
každé ráno. Zasmála se: „Ty jeden d'áblíku, kňučíš tady
ze spaní, jako by tě na nože brali, a najednou se na mě
zase směješ a děláš blbinky, jako by se nic nestalo? Mám
pocit, že mě ten tvůj sen vyděsil víc než tebe!“

Zvedla se a začala se mnou pobíhat po pokoji, zatímco
jsem kolem ní tancoval a točil se jako čamrda. „To jsem

ráda, že už jsi zase veselý, protože dneska pojeděš na dovolenou!“ řekla a usmála se, ale ne očima. Neměl jsem ponětí, co to ta dovolená je. Jen jsem chtěl, aby se smála doopravdy. Jako před chvilkou. Takové chvíle jsem totiž miloval víc než jídlo. A to už je co říct, protože po noci plné nočních můr mi pěkně vyhládlo. Víc mě ale trápilo, že už na mě z toho všeho skákání a tancování přicházelo ranní čůrání, takže jsem chňapl Amálku za noční košili

a popotáhl ji směrem ke dveřím. „Už se ti chce, že?“ zeptala se mě a hodila po mně soucitný výraz.

„To teda jo,“ štěkl jsem, „takže pokud nechceš, abych se šel vyčůrat s tebou do té vaší koupelny, měla bys sebou hodit.“

„Já vím, však už jdeme,“ odpověděla, jako by mi rozuměla, a rychle se převlékla. Asi mě nikdy nepřestane překvapovat, jak si s Amálkou rozumíme. A to mluvíme každý jinou řečí! Lidé si kolikrát nerozumí, i když mluví stejně. Z toho jsem vždycky akorát smutný a chci jim pomoci. Jenže ne každý rozumí mému štěkání tak jako moje Amálka. Asi proto jsme my psi nejlepší přátelé člověka.

Když jsme vyšli z Amálčina a mého pokoje, zarazil jsem se. Naše malá chodbička byla až ke vchodovým dveřím zaskládaná malými i velkými kufry a několika taškami. Tohle bylo zvláštní a nezvyklé, takže zatímco šla Amálka do koupelny, vydal jsem se to prozkoumat.

Mezi psy a lidmi panuje několik zásadních rozdílů, které nám psům usnadňují život a často také přináší spoustu výhod. Jedním takovým skvělým rozdílem je náš čumáček. Z toho je vám určitě jasné, že moje *prozkoumávání* neznamená, že jsem si ty kufry šel prohlédnout. Moje prozkoumávání totiž žádné oči ani nepotřebuje.

Můj čumáček pozná úplně všechno i bez nich – čí ty kufry jsou a co v nich je. A především to, jestli je v nich i něco dobrého.

V té záplavě věcí na naší chodbě jsem vyčmuchs, že jsou zde připraveny kufry maminky, tatínka, Amálky, a dokonce i moje, protože jedna taška voněla mými oblíbenými hračkami – a především pamlsky. Mňam!

Nutno podotknout, že k mému zklamání byla moje pamlsková taška nejmenší. Ostatně jako vždycky. Lidé totiž potřebují mnohem víc věcí, ať už se jedná o pamlsky nebo hračky. Ale především potřebují něco, co já vůbec. Kožichy! Na rozdíl od zbytku naší smečky mi stačí můj kožich, se kterým jsem se narodil. Nemusím s sebou nosit hromady tašek s kožichy na každý den.

My psi jsme totiž vývojově trošku dál než vy lidé. Chápeme, že je snazší si srst, se kterou se narodíme, nechat po celý život, abychom s převlékáním neměli starosti. Nemám tušení, co dělají lidé se srstí, se kterou se rodí oni, ale nechávají si pouze tu na hlavě, protože hlavu si z celého těla oblékají nejméně. Jen tatínek chápe, že je výhodnější si nějakou tu srst nechat, takže si ji pěstuje i na bříšku, na hřbetu a na nohou. Ale maminka ho i přesto nenechá vyjít ven z domu neoblečeného.

V zimě potkávám i spoustu pejsků, kteří tento trend pochytili od svých páníčků, a místo aby si na zimu nechali narůst pořádnou srst, raději se od nich také nechají obléknout. Poštěkal jsem si o tom s jednou takovou fenkou venku na procházce a ta se mi svěřila, že prý jí to vyhovuje, protože si aspoň venku nezašpiní svůj kožíšek a nemusí se pak umývat, což my pejsci nemáme moc rádi. Když koupání, tak jedině v blátivé kaluži. Lidé se ale umývají i přesto, že si každý den berou kožich nový.

Jsou to zkrátka velmi zvláštní tvorové, ale i tak je mám moc rád, hlavně tedy mou Amálku.

Kufry mě zaujaly natolik, že jsem ani nestihl stepovat nedočkavě za dveřmi koupelny, abych Amálku trošku popohnal při čištění zubů, což je mimochodem další věc, se kterou si my psi vůbec nemusíme dělat starosti. Teprve když Amálka vyšla z koupelny a připnula mi postroj a vodítko, aby mě vzala ven, jsem si uvědomil, že už se opravdu potřebuju vyvenčit. „Nechej ty tašky, Flíčku, tam není nic pro tebe,“ napomenula mě a já jí to nezazlíval, protože její čumáček nefunguje tak dobře jako můj, aby poznal, že v té jedné tašce rozhodně bylo něco pro mě...

Obvykle když vyjdeme ven, můj čumáček okamžitě zachytí všechny nejrůznější vůně a já úplně zapomenou na všechny starosti. To ráno však ani ta nádherná vůně rozkvetlých sedmikrásek a pampelišek nedokázala přehlušit moje otázky ohledně hromady kufrů v naší chodbě. Proč tam jsou? Že bychom jeli na výlet? Ne, na to bychom určitě nepotřebovali tolik věcí a Amálka by neměla důvod být tak nervózní. Co by asi tak mohla být ta *dovolená*, o které mluvila?

Když jsem se vyčůral, vzala mě Amálka zase zpátky nahoru do bytu. Smutně jsem na ni kníknul, aby si

uvědomila, že mě zapoměla pomazlit. Vždycky se přece mazlíme, když přijdeme domů, takže něco opravdu nebylo v pořádku. Měl jsem ale moc velký hlad na to, abych se na Amálku zlobil, tak jsem jen vděčně spořádal svou ranní misku granulí. Když jsem se najedl, stulil jsem se jí s plným bříškem k nohám, zatímco snídala s maminkou a tatínkem u jídelního stolu.

„Zavolej po jídle, prosím, babičce, Amálko. Zeptej se jí, jak je na tom. Měli bychom sebou už trošku hodit, ať všechno stihneme podle plánu,“ požádala ji maminka a Amálka přikývla.

„Řekni jí, že jestli zase vyjedeme pozdě, tak už vás na žádnou dovolenou nepovezu, jasný?“ přidal se tatínek naoko našťvaně, ale v jeho hlase byl slyšet smích. Často si samičky v naší smečce dobíral, protože podle něj nebyly nikdy schopné vypravit se nikam včas. Na rozdíl od něj.

V tu chvíli mi došlo, proč potřebujeme tolik kufrů. Rodiče mluvili o babičce, takže určitě pojedeme na prázdniny k ní na venkov! Nadšením jsem hned vyskočil, opřel si přední packy o stůl a radostně zaštekákal. „Vidíte,“ chytil se toho tatínek, „i ten pes se mnou souhlasí a rád by jednou vyrazil včas, že jo, Flíčku?“

Všichni u stolu se zasmáli, když jsem znovu radostně štekákal, ačkoli úplně z jiného důvodu, než si tatínek myslel.

K babičce jsem se totiž nesmírně těšil. U ní na statku to vonělo jako nikde jinde na světě.

Měla dva velké koně a jednoho menšího šedého, co hýkal a legračně pobíhal ve své ohradě. Taky měla malé stádo koz, ale úplně nejlepší a nejvoňavější byly její ovce. Spousta ovcí, malých, větších, černých i bílých, které jsem mohl vyhánět z ohrady na pastvu a večer je zase zahánět zpátky. Když jsme trávili prázdniny u babičky, ovce patřily vlastně víc mně než jí. Byly to zkrátka moje ovce a moje zodpovědnost. A já babiččinu důvěru, kterou ve mně vložila, nikdy nezklamal.

Donedávna však měla babička ještě dalšího spolubydlicího, na kterého jsem se vždycky moc těšil. Když jsem si uvědomil, že už se s ním u ní nesetkám, rozesmutnilo mě to. Pomyslel jsem si, že stejně to cítí nejspíš i Amálka, a proto je od rána tak nervózní. Abych jí dal najevo, že s ní soucítím, položil jsem jí hlavu do klína a ona mě hladila, zatímco volala babičce.

Vtom se ozvalo cinknutí u dveří. „Tak už asi voláš zbytečně,“ podotkla maminka směrem k Amálce a vydala se otevřít. Jaké to bylo překvapení, když za dveřmi stála právě babička. Okamžitě jsem ji přivítal pořádným olízáním, jak se na dobře vychovaného psa sluší a patří.

Se smíchem mě podrbala za uchem, ale neuniklo mi, že si druhou rukou otřela olízanou tvář. Dělala to tak po každé. Byl to její způsob přivítání.

„Tak co? Jak se těšíš?“ zeptala se mě. Nechápal jsem na co. To, že přijela k nám, však nepochybně znamenalo, že my určitě nepojedeme k ní. Tak na co máme tedy nachystané všechny ty kufry?